

Tar Károly
Szép szóval köszönöm
v e r s e k

Debrecen
2009

Tar Károly
Szép szóval köszönöm

Tar Károly
Szép szóval köszönöm
v e r s e k

Debrecen
2009

Szerkesztette
T. Szoboszlai Katalin

C Tar Károly

ISBN .....

Készült
a Nyomdaipari KKT. nyomdájában
Debrecenben, 2009-ben

Milyen tüzes az ég
Bogikámnak

Milyen tüzes az ég
mikor veled vagyok,
mikor lángot gyújtunk
fent a csillagokon,
mikor elmerülünk
a kéjes világban
és rongyait tépjük
a titkos csodának,
mikor karjaid közt
rózsákkal ébredek
s nyíló vágyaidat
ölembe szedhetem,
mikor búcsúzó szél
borzolja hajadat
s őszülő szerelem
ringatja álmomat,
mikor a napkorong
a mélységekbe ér
s fölkapja sorsunkat
a csillagtalan ég

Ki tudja, mi lesz itt?

Ki tudja, mi lesz itt,
ha ránk szakad az átok
s gyűlölet falja fel
a fázós világot,
ha sötét árnyékok
borítják a földet
és nincsen senki sem,
ki napfényre lépjen
és nincsen isten sem
odafent az égen,
ki kitepné tollát
a repülő rémnek
és verembe zárná
a szétfagyott jeget
és korbáccsal verné
a féktelen szelet

Ki tudja, mi lesz itt,
ha ránk szakad az átok
és letördel mindent
a zöldellő fákról,
ha szép szavaknak is
kitépi a lelkét
s embertelen képre
festi fel az eszmét,
ha csak vérző fáklya
világít az égen,
elmerül a jóság
a ködös reményben,
ha az átkok átka
formázza a lángot,
összezsugorodnak
a születő álmok

Ki tudja, mi lesz itt,
ha ránk szakad az átok
és félelem forgatja
a mért igazságot,
ha csak az erősnek
hajlik meg a vessző,
nem terem a réten
pipacsokból erdő,
nem lesz a zenének
ezeregy dallama,
szerelmes szavaknak
sóvárgó sóhaja,
színtelen lesz minden,
mint a sötét felhő,
mint a tenger mélyén
bukdácsoló szellő

Ki tudja, mi lesz itt,
ha ránk szakad az átok
s pártok harcaiban
elvérzik egy város,
ha szüntelen égnek
a tűzből font lángok
s nem tudnak feledni
a nyíló virágok,
ha tépik a sebet
a borgőzben járók
és fogságot fognak
a kalóz betyárok,
ha reményt fojtanak
az önző holnapok
és fák mögé bújnak
a gyáva harcosok

Ki tudja, mi lesz itt,
ha ránk szakad az átok
és egymásnak esnek
a régi barátok,
ha kővel dobnak meg
halvány gyertyalángot,
ha sírva siratnak
meggyalázott álmot,
ha vad vágát futnak
a pusztai szelek
és partjukat hagyják
a sötét tengerek?
Ki tudja, mi lesz itt,
ha ránk szakad az átok
és elfedi a gyász
ezt a szép világot?

Meddig kell még várni?

Meddig kell még várni,
 hogy eljöjjön a nyár
 s napsugár fürödjön
 minden ház ablakán,
 hogy kicsik és nagyok
 együtt örüljenek
 s földes kunyhóban is
 csókkal ébredjenek,
 hogy sírva sirassák
 a lenyugvó napot
 s vidáman köszöntsék
 a győztes holnapot,
 hogy akik két kézzel
 fölszántják az eget,
 azokkal az isten
 szoríthasson kezét

Mennyi mindent tennék

Édesanyámnak

Mennyi mindent tennék,
 hogy újra lássalak,
 hogy csillagok alatt
 csókoljam arcodat,
 hogy ajkamra szedjem
 lecsurgó könnyeid
 s mosolyba merítsem
 bánatos szemeid,
 hogy megsimogassam
 szíved dobbanását
 s magamhoz szorítsam
 szavad suttogását

Mennyi mindent tennék,
 hogy újra lássalak,
 hogy az égi felhők
 lágyan ringassanak,
 hogy fáradt karodban
 tündérek háljanak
 és álmaid közé
 szépséget szórjanak,
 hogy hajnal hasadtán
 égi mező nyíljon
 és a szabad szélben
 boldogságod fusson

Oly sokat töprengtem

Oly sokat töprengtem,
 hogy mitévő legyek,
 nyílt sisakot hordjak,
 mint a keresztések,
 mondjam, amit kéne,
 nyíltan, egyenesen,
 nem számolva nyolcat,
 sem titkos terveket,

vagy maradjak néma,
 amíg csak lehet,
 várjam merre billen
 a vita szelleme,
 törje más az utat,
 én majd felszentelem
 és a szürke lovat
 kedvemre nyergelem,

de a töprengésből
 bizony nem lett semmi,
 mert az „okos” elvet
 nem tudtam követni,
 hiszen ha szót kaptam,
 már vertem az asztalt,
 nem törődve azzal,
 milyen lesz a hajnal,

mégis úgy gondolom,
okosnak kell lenni
és a világ rendjét
nem szabad feledni,
nem lehet vak módra
a falnak rohanni
és összetört fejjel
világot váltani,

tudni kell számolni,
hangokat keverni
és ha úgy adódik,
nyolcból is engedni
De nem szabad hagyni,
hogy a tiszta álom
hitüinktől idegen
hazugsággá váljon

Szép szóval köszönöm

Huszonöt esztendő

Szép szóval köszönöm,
hogy velem maradtál,
hogy holdfényes éjjel
csodás álmot hoztál,
hogy kezemet fogtad
csikorgó sziklákon
s vágyamat őrizted
csapkodó hullámon,
hogy lelkem szikráit
tenyeredbe fogtad
és hajnali fényben
arcomra csókoltad,
hogy sárguló fákról
őszi szelet szedtél
s kunyhód melegében
virágot ültettél,
hogy szemed fényére
reménycsokrot fűztél
s öled tengerébe
jószágot öntöttél

Milyen szomorú volt

Milyen szomorú volt,
mikor rám nézett
és esti fényben
szobámba lépett,
megfogta a kezem,
de már messze járt,
csillagok között
keresett tanyát,

hogy megtalálta-e,
már nem tudhatom,
de jóságáért
csak jót kaphatott,
hisz annyi mindent tett,
mindig csak másokért,
hogy csókolni kell
mind a két kezét

Hull a sárga levél

Hull a sárga levél
az őszülő fákról,
hull a sápadt idő
a téli karámból

Nincsenek már hangok,
kacarászó lombok,
csak égre boruló
száraz, kopasz dombok

Még a szél is hallgat,
mint a néma barát,
egymagában maradt,
mint a kihűlt határ

Csak a varjú károg,
mint a vérző madár,
mint a nyomor száján
kicsorduló halál

Jó, hogy megnyugtatsz

Jó, hogy megnyugtatsz
és magadhoz emelsz,
hogy összetört hitemből
a holnapba vezetsz,
hogy az estéken
mindig ott vagy velem
és ha félve félek is,
te akkor is szeretsz

Lassan ereszkedik

Lassan ereszkedik
a megfáradt este
s ráhull a sötétre
porladozó lelke,

visszanéz még egyszer
a futó napfényre
s hosszan álmodozik
hajdanvolt reményben,

néha még siratja
a holdfényes álmot,
az égen csábuló
szép csillagvirágot,

de nem tud mit tenni,
bujkál szégyenében,
kiköti sátorát
a holdfény ölében

Álmodozó szép szerelem

Álmodozó szép szerelem
hol vagy, melyik ágon,
mit törjek le két karommal,
hogy a szépség várjon,

merre menjek, melyik úton,
hogy szívedhez érjek,
hogy ábrándok erdejében
a kezedet kérjem,

hogy angyalok szárnyaival
repüljek az égen
s neked vigyem vágyaimat
tündérek földjére

Száguld a szabadság

Száguld a szabadság
a virágos réten,
nincsen olyan szépség,
mely nyomába léphet

Szétnyíló szárnyain
a szellő muzsikál,
forró sóhajában
a nyár illata száll

Illat és madárdal,
napfény és ragyogás
s lelkünkben dübörög
az örök szabadság

Óh, mily csodás minden,
mintha csak álmodnánk,
mintha álmainkban
a csoda szállna ránk

Neked adok álmot

Neked adok álmot
hosszú éjszakákon,
illatos virágot,
sápadt holdvilágon

Neked szedek napfényt
tüzes csillogásból,
szeplőtlen szépséget
hulló napsugárból

Neked adok csókot
kicsorduló lázban,
kéjes sóhajok közt
mennyei csodában

Neked szedek csendet
a perzselő nyárban,
lobbanó vágyat
szelíd ragyogásban

Neked adok alkonyt
a csillagos égről,
gyöngyszemű harmatot
a hajnali szélből

Mikor lesz a szépnek

Mikor lesz a szépnek
hódító ereje
és az álomképnek
elcsábult szerelme,

mikor lesz a fénynek
tisztá fehér keze
és a hajnaloknak
lombot bontó hite,

mikor lesz a szélnek
kacagó gyermeke
a csattogó fának
csókváró levele,

mikor lesz az égnek
szeplőtlen istene
és a csillagoknak
sikongó jókedve,

mikor lesz a csendnek
sírt sirató lelke
és a gyertyalángnak
rám tekintő szeme

Talán emlékszel még

Talán emlékszel még
a dúskeblű nyárra,
mikor őszt szedtünk
kis karos kosárba,
mikor dáliából
kötöttünk egy csokrot
s nevetgéltek velünk
a ribizke bokrok

Te is vidám voltál,
csillogott a szemed
és a vén boldogság
örülhetett veled
Hosszasan meséltél
az atyai házról
és a ház udvarán
nagyra nőtt kislányról

Hát bizony azóta
sok-sok idő eltelt,
nem is tudom hányszor
a raktár is megtelt
De te most is az vagy,
mint kislány korodban
csak a hajpánt kopott
őszülő hajadban

Megint elmúlt egy év

Megint elmúlt egy év
a virágzó nyárból,
alig maradt már
a kerekre vett százból

Akárhogy számolom,
a többség már elkelt,
minek dicsekedjek
az elszállt hetvenhéttel

Volt ezekben sok jó,
de volt fájdalmas is,
ki tudja ezt ma már,
melyik az igazi

Csak azt tudom bizton,
hogy télen vagy nyáron
mindig ott maradtam
a szúrós akácfákon

Hol vannak már

Hol vannak már
a tegnapi lombok,
az alvadt vérű
csigolyák és csontok,
üvöltős hajnalban
kidobott rongyok

Hol vannak már
az öreges esték,
a horpadt testű
farkasok és fecskék,
a tűzben elégett
tarka kis lepkék

Hol vannak már
a szerelmi álmok,
a tömlöcbe zárt
csillagok és csákók,
a folyó völgyében
szomjas virágok

Hol vannak már
a széplelkű házak,
csöndben összetört
éjszakák és árnyak,
a sárban sínylődő
kifacsart ágyak

Hol vannak már
a nyomorúságok,
viharos égen
jegek és villámok,
elfojtott sóhajok,
véres csapások

Hol vannak már
a régmúlt esztendők,
napfényes égen
csókok és szeretők,
a gyönyörben síró
csöndes temetők

Ahogy az este

Ahogy az este
csendben rám hajolt,
vágyam bolyongott
csókos ajkadon

Fölöttem az ég
lágyan lebegett
és karjaim közt
szépség keresett

A csodás este
némán jött velem
és átölelte
zsibongó szívem

Húztam magamra
holdas éjszakát
és az álmodás
lila illatát

Mikor a hajnal
sírva jajgatott,
arcomra hullt a
tépett fájdalom

Annyiszor sírtam már

Annyiszor sírtam már
hosszú éjszakákon,
arcodat kerestem
elnyútt gyertyalángon,
néztem, ahogy pislog
a rám tekintő fény
s vártam, hogy kilépsz
az éjnek éjjelén,
hogy megfogod kezem
és arcomhoz érsz,
hogy mondasz valamit
vagy halkán csókot kérsz,
hogy könnyeket ejtesz
sok-sok bánatért,
hűtlenül elhagyott
kicsi kis fiadért,
hogy dülő utakon
titokban visszatérsz,
lombosodó fát raksz
a szoba közepén
s meggyújtod hitemet
egy fénylő csillagért

De hiába vártam,
nem nyílt meg az ég,
nem kacagott reám
a csörgedező fény,
nem született csoda
sóvárgó lelke mért

Egyedül maradtam,
mint árva gyertyafény
és könnyeket szórok
lehulló csókodért

Szeress, hogy szeressek

Szeress, hogy szeressek,
hogy veled lehessenek,
vaktalan vakságból
a fényre léphessenek,
hogy álmaimban is
csak neked meséljek
és csobogó csendben
az ajkadhoz érjek,
hogy a vágy ölében
szerelmet reméljek
s a gyönyör csókjait
terólad becézzem

Alig van már levél

Alig van már levél
a búsuló fákon,
lerázta a szél
az elhullt jószágot

Arra sincs már idő,
hogy sírva sírjanak,
hogy a szép napokra
emléket rakjanak

Pedig annyi minden
csüng a száraz ágon,
hogy le sem szedhetnénk
hosszú éjszakákon

De hát ilyen a sors,
nem tudunk mit tenni,
a hosszú út előtt
szépen elköszönni

Ki tudja, merre halad?

Ki tudja, merre halad
sorsunkkal az ég,
hol áll meg a pusztán
a száguldozó szél,
hol tapos a nyomor
örökös sötétet,
a porladozó múlt
hányatott eszméket?

Ki tudja, mikor lesz
a gyökérnek földje,
a gyötrelmes gyönyörnek
kifacsart könnye,
mikor lesz a fénynek
ezer ágú fája,
szomjazó mezőnek
liliom virága?

Mikor lesz vajon
a fájdalomnak vége,
kárhozott estéknek
szűzarcú reménye,
mikor lesz a gyásznak
sirató zenéje
és a szeretetnek
mámoros emléke?

Ki tudja, lesz-e még
harmat a hajnalon
és csókos este a
lenyugvó alkonyon,
lesz még a szikláknak
hangos roppanása
és a szent szüzeknek
forró sóhajtása?

Ki tudja, milyen lesz
a csend az ajkadon,
a tavasz illata
ott fent a csillagon,
ki tudja, lesz-e még
megbocsátó álm
és szerelmes vágy
fent a holdsugáron?

Elhordja az idő

Elhordja az idő
a múltó szépséget,
nem marad a fákon
egyetlen levél sem

Hiába mosolyog
színes szarkalábon
és didereg este
a zúzmarás ágon

Hiszen áruló lesz
a hallgató nyárból
s hűtlen hiúság a
hulló holdvilágból

Szikrázó csillagok közt
Karácsony estéjén

Szikrázó csillagok közt
vártuk az estét
és sűrű hóesésben
a csodák születését

Álmunkban sem hittük,
hogyan az égi házból
tündérek jönnek majd
fehér holdsugáron,
hogyan tenyerükben hoznak
fénylő gyertyalángot
és az esti csendnek
áldott boldogságot,
hogyan a fenyőfákra
csüngő álmat raknak
s halk, finom zenére
istenhez fordulnak,
hogyan édesanyám ajkán
sóhajok repkednek
és az imádságban
csókjai ölelnek,
hogyan szeretet ragyog már
minden csillogásban
és a békesség száll
a szűz éjszakában

Szikrázó csillagok közt
eljött az este,
mily csodás is lenne
ha maradna örökre

Úgy rohant felénk

Úgy rohant felénk
a sűrű sötét felhő,
mintha nyelni akarná
a tűzben forgó erdőt,
mintha dühét kergetné
végtelen pusztákon
és tépni szeretne
a vörös ég aljából

Csattogott, villámlott
és tüzes szikrát szórt,
a meztelen égre
bús fátyolt borított,
megrázta a fákat
isten igazából
és zuhogó záport
öntött ki magából

Sártenger lett minden
utcákon és fákon
és sírás hallatszott
fájó jajgatásból
De mikor elvonult a
dübörgős szégyen,
kisütött a nap
a kékbe fordult égen

Sírodnál most, hogy megálltam

Sírodnál most, hogy megálltam
gyermekkoromba visszaszálltam,
repültem hozzád bokron, árkon,
síkamlós szárú szalmaszálon,
néztem a sorsunk szürke lelkét,
hogy fested rá a csókos estét,
hogy raksz karodra törött ágat,
csurgó szívedre pelyhes ágyat,
hogy búcsúzol múltó vágytól,
arcodra hulló napsugártól,
hogy simogatsz viharzó égen,
lelkedben úszó tiszta fényben,
hogy mondod, hogy most is várod
ajkadon a csillagvirágot,
hogy dudorászó derűs estén
hogy fogsz nekem egy tarka lepkét

Álmaimban még oly sokszor

Álmaimban még oly sokszor
vissza-vissza járok
és nézem a múlt reccsenését
az omladozó házon,
ízlelgetem, kóstolgom
a faluszéli szellőt
s jókedvűen lovagolok
a bárányba bújt felhőn

Megkapálom kint a végen
az öregkori szőlőt,
ráterítem egy buckára
a tarisznyás kendőt,
beleöntöm vágyaimat
pipacsok markába
és friss illatot szórok szét
az égi határban

Nem is tudom, mit szeretek
e régi világból,
mért húz vissza még a szívem
hosszú éjszakákon,
mért szeretek itt álmodni
szérűk hűvösében
s kergetőzni a napfénnel
bársony ízű réten

Talán éppen ezt szeretem,
ezt a csodás álmot,
azt, hogy könnyem hulló cseppje
tarlókra szálljon,
hogymagamhoz ölelhessem
a fát növelő erdőt
és boldogan csókolhassam
a szárnyam bontó szellőt

Olyan jó emlékezni

Olyan jó emlékezni,
a múltat összeszedni,
felfűzni a vágyat,
a dús lombú fákat,

átkarolni az álmot,
az imbolygó világot,
túllépni vakságon,
színes szivárványon,

kérni, sírni, örülni,
a szerelmet keresni,
álmot álmodozni,
csókkal csókolózni

és csodálni a szépet,
a felszálló fecskéket
úszni gyertyafényben,
a csillagok ölében

Véres vihar veri

Véres vihar veri
a meztelen vágyat,
recsegnek, ropognak
az összetört szálak

Jéggé fagyott csókok
hullnak le az égről
és síró hang visít
a didergő fényből

Nincs semmi kegyelem,
sem remény a csendnek,
az átok üzenet
a síró könnyeknek

Mintha csak élveznék
a gyötrő gyötrelmet,
a fájó szívekben
tépdeső félelmet

Mintha bizony mindig
sírt volna az álom
s nem lett volna virág
zsongó barackfákon

Mintha a szerelem
hullott gyümölcs lenne
és a szomjazó szív
csak szajhát keresne

Ám a lenge szellő
véget vet a vádnak
és halvány utat nyit
a friss sóhajtásnak

Letörli a könnyet
a lélek arcáról,
és csendben kivonul
a véres csatából

Sok-sok év eltelt már

Sok-sok év eltelt már,
hogyan egy úton járunk,
    hogyan esti ölelésben
a csillagokra szállunk,
hogyan együtt álmodunk
    a bársonyos réten
    és a szépet keressük
a hajnalt hozó fényben,
    hogyan kacagva futunk
    a zöldellő mezőn
és szárnyunkba fogjuk
    a bontogató szellőt,
    hogyan a csók tüzeiben
    a jövőbe látunk
s tékozló vágyainkkal
a végtelenbe vágunk

Egy percre álltam meg

Egy percre álltam meg,
hogy szétnézzek a tájon,
hogy átrepítsem szemem
hajnali homályon,
hogy újra bejárjam
vágyaim körútját,
harmatcseppben fürdő
hortobágyi pusztát

Még aludt a határ,
halkan sem beszéltek,
beleolvadt minden
tompá szürkeségbe
A szél is andalgott
kopár lámpafényben,
csak a messzeség szólt
harsányabb zenében

Mikor a nap feljött
az égi határra,
gyöngyszemek csillogtak
a látóhatárban,
csüngtek ökörnyálban
vékony ezüstsálak,
haldokló pázsiton
szitáló fűszálak

Minden olyan szép volt,
mintha most festenék,
mintha a bús bánat
a csókot ölelné,
mintha némaságban
furulyaszó szólna
és az elfojtott vágy
tűzcsóvába hullna

Pedig nem volt semmi,
nem volt csodaálom,
nem csaltak meg engem
titkos suttogások,
nem raktak halomba
tarka cifraságot,
csak az isten adott
meseszép világot

Elhallgatott a csend

Elhallgatott a csend
fent a holdvilágon
s néma lett a vágy is
kint a napsugáron

Keresem helyemet
a megmaradt térben
és arcomat tépem
a kiégett égen

Csak a csend maradt már

Csak a csend maradt már
egyetlen barátom,
az ősz is otthagytott
a kopasz faágon

Ám ha te is elhagysz
virágszedő nyáron,
nem maradok én itt
ezen a világon

Meddig fut fel a fény?

Meddig fut fel a fény
a csillagok hátán
s marad a szegénység
a nyomorgók nyakán?

Meddig lesz a féreg
meggypiros gyümölcsben
és a nyíló virág
csörtető gödörben?

Meddig hallgat a csend
a fájó seb romján
és lesz a némaság
a gyávaság ajkán?

Meddig lesz a vakság
a vaktalan fényben
és a vén holdsugár
kőbezárt reményben?

Meddig kell még várni
isteni erőre,
a hervadó földnek
áztató esőre?

Nem tudom még

Nem tudom még,
merre megyek,
vágymat
merre viszem,
hol látok fényt
éjszakákon,
gyöngyvirágot
napsugáron,
hol találok
igaz álmot,
csókos szájon
boldogságot,
hol ragyognak
az asszonyok,
szállnak égen
a csillagok,
hol szedik fel
a harmatot,
nyitnak rácsot
az ablakon,
hol sóhajt a
tisztá lélek,
marad mindig
hófehérnek,
hol ébrednek
csöndes kéjben,
látnak reményt
csillagképben

A nap fényét

A nap fényét
elvesztettem,
de az égen
megkerestem,
megfogtam és
átöleltem,
szivárvánnyal
megkötöztem,
hosszú utam
elmeséltem,
csillagoktól
csodát kértem,
csókjaimmal
hozzád léptem,
tárt karokkal
kezed kértem

Veled vagyok

Veled vagyok,
veled leszek,
amíg élek
neked leszek,
ha majd egyszer
égre megyek,
fent az égen
csillag leszek,
csillagokról
álmot veszek,
álmaidban
benne leszek,
éjszakákon
hozzád megyek,
ajkaidról
csókot szedek

Szíved akkor állt meg

Szíved akkor állt meg,
mikor hajnalodott,
mikor a napsugár
már meleget hozott,
mikor a sasmadár
az égen száguldott
s az árva holdvilág
könnyezve búcsúzott

Szíved akkor állt meg,
mikor hajnalodott,
mikor a fűszálon
a csókok mosolygott,
mikor felhőcsodák
ölelték az eget
s kéjesen csüngtek
a fátyolos szemek

Szíved akkor állt meg,
mikor hajnalodott,
mikor gyenge tested
puha percre hullott,
mikor a halk szellő
lágy dallamot hozott
s az égő gyertyafény
lassacskán elfogyott

Nem tudom, hogy fölszállok-e?

Nem tudom, hogy fölszállok-e
az égi szekérre,
elmondom-e valakinek
mindazt, amit kéne?

Elmondom-e, hogy már százszor
kértem a jóistent,
verje meg azt, ki a fényben
csillagokat fürdet,
ki a görnyedt öregektől
ellopja az álmot
és csak koromra írja fel
a kért boldogságot?

Elmondom-e, hogy már százszor
kértem a jóistent,
ne engedje, hogy a szépség
föld alá süllyedjen,
hogy az olcsó fűzfaágon
szivarfüst lebegjen
s aranytollú madarakkal
csak a szél csevegjen?

Elmondom-e, hogy már százszor
kértem a jóistent,
adjon szelet annak, aki
vitorláknál ébred,
aki tenger hullámain
táncol a veszéllyel,
aki virág illatával
álmot szór az égre?

Nem tudom, hogy elmondom-e
mindazt, amit kéne,
elmondom-e, hogy már százszor
az istent is kértem?

Nagyon régen volt már
Édesapámnak

Nagyon régen volt már,
hogy írtam neked,
hogy megszorítottam
vasmarkú kezed,
hogy elmondtam volna
mi történt velem
és hogyan látod te
az égieket.

Pedig gondolatban
itt vagy ám velem
és sokszor rád hajol
gyermeki szívem.

Csak néha görcsöt ránt
az a csúnya vessző,
amit emlékeimből
a sorsom húz elő.

Igazából én már
el is felejtettem,
és látod ez a múlt
itt ül a kezemben.

De borítsunk fátlyat
a régi sebekre
és adj egy tenyerest
a jobbik kezembe.

Gyertyafény világít

Gyertyafény világít
az esti sötétben,
múltamat keresem
az idő ölében

Őszülő tükörben
nézem a hajamat,
a szelek szárnyain
megfáradt arcomat

A fény is megfakult
vaktalan vágyamon
s tenyérynői lett a nász
a ritka hajnalon

Szemem sem olyan már,
mint hajdanában volt,
nem is mindig látom,
ha rám kacsint a hold

Pedig úgy szeretem,
ha velem van az ég
és együtt őrizzük
a megmaradt reményt

Tiszta ember volt
Emlékezés Szesztay Zsoltra

Tiszta ember volt,
a zenében élt,
szívhangok vitték
muzsikus lelkét

Mikor kezével intett
lengő, lágy hajlatot,
életre keltek
csodaszép dallamok,
szálltak könnyedén,
mint testetlen álom,
mint orgonabokron
az illanó virágok,
vitték magukkal
a szépség könnyeit,
a megrázó fájdalom
széttépett sebeit,
ölelték egymást
a csókos asszonyok
és könnyeiket sírták
a vaktalan hajnalok

Olyan volt a zenéd,
mint az égi zápor,
mint a lelkünkre hullt
szívet rázó mámor,
olyan volt, mint a
selymes, tiszta hajnal,
mint az égen átfutó
csókos szivárványdal

Olyan volt a zenéd,
mint a sodró álom,
felhők fölé emelt
puha pelyhes szárnyon.

Olyan volt a zenéd,
mint a mennyei fény,
csillagok ragyogtak
a mindenség ölén

Tiszta ember volt,
a zenében élt,
szívhangok vitték
muzsikus lelkét

Nem vagyok egyedül

Nem vagyok egyedül,
jönnek a versek is
és hozzák utánam
tűzpiros vágyaim

Nincs titkom előttük,
sem bűnben, sem kéjben,
együtt szállunk majd fel
az ég mezejére

De együtt merülünk,
ha eljön a végzet,
ha jajgat a sírás
a tengernyi mélyben

Szeresd a hazádat!

Szeresd a hazádat,
mint saját gyermeked
s ne tépd ki jussodat
hajlékony perceken,
ne hidd, hogy csak te vagy,
ki csókját imádja
s harmatos hajnalon
karjaiba zárja

Annyian vagyunk már
a halkszavú végen,
kik isteni álmokat
álmodnak a fényben,
kik süppedő csendben
hatalmasat lépnek
s fűszálat hordanak
mindenki kertjébe

De vannak olyanok,
kik tettekre készek,
ám csak halk zene szól
a lelkük mélyében,
csak nézik a napot,
ahogy az felragyog
és várják a csókot,
mint ég a csillagot

Vedd hát a válladra
az alkonyi estét,
öntsél a szívedbe
fölparázsló reményt,
hozz a csillagokról
jót akaró vágyat,
s adjál tiszta hitet
a saját hazádnak!

Egy vörös márványkő

Bényi Árpád sírjánál

Egy vörös márványkő
álmodik fölötted
és szomorúan néz
a ráhajló fenyőkre,
mintha nem is tudná
meddig kell itt állni,
meddig kell sírodon
a csillagokra várni

Néha fel is jajgat
sóhajtozó lelke
és könnyeit hullajtja
megfáradt szívedre

Pedig mennyi mindent
rejteget magában
s hordja színeidet
a véges világba,
visz vöröset, kéket,
korbácsos emléket,
viszi vágyaidat
és örökös reményed,
viszi a hangodat,
ölelő karodat,
sötétben ébredő
hűvös hajnalokat,
viszi bánatodat,
álmodó arcodat,
a virágok ajkán
csüngő illatokat

Halkan csak azt kéri
kinyújtott kezével,
küldjél odafentről
mennyei szépséget

Mihez kössük vágyainkat?

Mihez kössük vágyainkat,
ha szétesett az álom,
ha a szépség szeretkezik
egy púpos számaron?

Mihez kössük vágyainkat,
ha szétesett az álom
és a fénybe kapaszkodnak
a fonnyadt virágok?

Mihez kössük vágyainkat,
ha szétesett az álom,
ha őszbe fordult vér csurog
a dúslombú fákon?

Mihez kössük vágyainkat,
ha szétesett az álom
és a sötét nyomorúság
kacag a halálon?

Azt álmodtam, hogy az éjjel

Azt álmodtam, hogy az éjjel
eljött hozzám a szent lélek,
olyan volt, hogy nem is láttam,
ágyam fölött szállt magában,
mintha holdat húzott volna
és a csend is repült volna,
mintha minden hozzá futna
s vágyaival átkarolna

Nem tudom, hogy miket hozott
s meddig volt a csillagokon,
de amikor visszatértem
s álmaimból földre léptem,
úgy éreztem, hogy az éjjel
fönt jártam az égi fényben
és a sárga falevélben
csókot hoztam a reménynek

Régen elmentél már
Emlékezés Holló Lászlóra

Régen elmentél már,
de most itt vagy velünk
és képeid között
veled beszélgetünk
Ámulva hallgatunk
és nézzük a csodát,
ahogy a magasban
a felhősor megáll,
ahogy az esti csend
ráborul a földre
és az emberi vágy
rászökik a képre,
ahogy kezed nyomán
ragyognak a fények
és viszik a hajnalt
a derengő égre,
ahogy színeidben
születnek az álmok
és kiáltanak ránk
a fojtó pillantások,
ahogy megroppannak
az emberi vágyak
és hull a szegénység
a paraszti sárba

A lányokhoz szólunk
és velük nevetünk,
markáns csípőjükre
tekintget a szemünk.
De vitézek, hősök,
tündéri asszonyok,
mind veled látták meg
az égi csillagot
és veled örültek
a születő szépnek,
végtelen időben
álmodó reménynek,
de ott van a lelked
a csöppnyi kis házban,
a hosszan elnyúló
délalföldi tájban,
a szélben, a télben,
a hullámozó mélyben,
a vászonra vetett
izzó vörös égben
És ott van a lelked
minden moccanásban,
a képbe álmodott
sokszínű világban

Még egyszer ölelj meg

Még egyszer ölelj meg
és mondd azt, hogy szeretsz,
hogy hajnal hasadtán
te ott leszel velem,
ezüstös holdfényben
megfogod a kezem
és görnyedő csendben
hozzád száll a szívem

Még egyszer ölelj meg
és mondd azt, hogy szeretsz
s puha meleg fényben
fürdetjük az eget,
viharos időben
felfaljuk a szelet
s csillagokról tépünk
csüngő szerelmeket

Még egyszer ölelj meg
és mondd azt, hogy szeretsz
és néma ajkadról
forró csókot szedek,
illatos estéken
csodáljuk az eget
és örök időre
veled lesz a szívem

Nem vagy mindig kedves
Debrecennek

Nem vagy mindig kedves,
de mégis szeretlek,
mert sóhajod vágya
ott van a szívemben,
mert a szabad szélben
új álmok ölelnek
s az utcakövek is
mindig rám nevetnek

Nem vagy mindig kedves,
de így is szeretlek,
mert ősi hitedben
új korok születnek,
a régi házsorok
emlékhez vezetnek
és a madarak is
csak velem beszélnek

Nem vagy mindig kedves,
de azért szeretlek,
mert csillagot raktál
az égi egekre,
mert szerelmet hoztál
szomjazó szívemnek
és holdsugaras éjfél
a csendes estéknek

Nem vagy mindig kedves,
de most már szeretlek,
napba néző szárnyon
hozzád is köthetnek
és amit felszedek
szétáradó fényben,
neked nyújtom majd át
odafent az égen

Aki bántott, ne sajnáljon

Aki bántott, ne sajnáljon,
ne sírjon, mint szél a fákon,
ne mondja, hogy rosszul látott,
csak a nyomor csapott háton,
azt se mondja, hogy most éppen
nem voltam a csillagképben
és a viharvert időben
nem álltam a hold körében,
hogy a szétvert, néma tájon
nem futottam gólyalábon
és a lombosodó ágon
nem csüngtem a virágszálon

Aki bántott, ne sajnáljon,
ne sírjon, mint szél a fákon,
hagyjon jární szalmaszálon,
rózsabokron, gyertyalángon,
hadd tépjem meg a rossz álmot,
a kesernyés igazságot,
a kort, a frászt és a láncot,
a bujkáló gyávaságot,
hadd keressem meg a szellőt,
csillagon a fenyőerdőt
és ha fent járok az égen
hadd fürödjek meg a fényben

Mennyit ábrándoztam

Mennyit ábrándoztam
bársonyos hajnalon
és néztem a napot
ahogy fent ragyog,
ahogy a föld fölött
széttért az ég
s hullott a magasból
a mennyei fény

Mennyit ábrándoztam
leszálló alkonyon
s néztem a csendet,
ahogy rám hajolt,
ahogy fent az égen
csüngtek a csillagok
s ahogy a holdsugár
lágyan átkarolt

Talán akkor voltunk

Talán akkor voltunk
igazán boldogok,
mikor átöleltük
az égi csillagot,
mikor a szívünkben
göndörödött a nyár
és a bokrok között
holdfényes illat szállt,
amikor a hajnal
ránk szórta mosolyát
és velünk nevetett
a hulló napsugár,
mikor az ajkadon
lángot gyújtott a fény
és lelkemre borult
a szivárványos ég

Tudod-e meddig szól?

Tudod-e meddig szól
az isten ígéje
és meddig lángol még
a csillag reménye,
meddig mondasz esküt
árcsorgó szavakra
és zokogó könnyet
hulló sóhajokra?

Meddig hord a hátán
a szerelmetes ég,
szorong a markodban
a báméskodó kéj,
meddig süt a napban
a hajnalt hozó fény
s ébred az arcodon
a vágyat hordó szél?

Tudod-e meddig szól
az isten ígéje,
meddig gyönyörködhetsz
az álmok ölében,
mikor visz az isten
a felhők fölébe
és mond neked áment
zsoltárok könyvében?

Az októberi szél

Megrázott bennünket
az októberi szél
és nem tudtuk mindig,
hogy merre van a fény,
hol szakad le a szó
a csurranó vágyból,
hol merítünk hitet
a harangzúgásból,
meddig álmodozunk
csüngő sárga lángon,
meddig báméskodjunk
rozsdamarta tájon

Volt, ki tüzet szított,
lángolt a parázson
s délibábot látott
a szikkadt pusztákon,
vitte a vágyait
robogó vonaton,
szórta szét a szikrát
a rejtett halmokon,
ám volt, aki fázott
és félve álmodott,
a kavargó szélben
csak halkán suttogott

De voltak mások is,
hősök és bátrak is
és voltak olyanok,
kik hitték a napot
s szívükre rakták
a levert csillagot,
voltak, kik távolban
búzaföldet láttak
és síró sebekkel
új hazát találtak,
de a szélorkánban
mind csodára vártak

Aztán jött a vége
a kifáradt széllel,
kereszteket ásott
a csendes estében,
látta széthullani
a fölrakott álmot,
hervadni a reményt
a gyenge fűszálon,
látta összetörni
a fájó emléket,
a mennyekből szedett
szeplőtlen szépséget

Csak a hajnal hozott
szivárványt az égre,
adott halvány reményt
a hulló estéknek,
csak a szél haragja
gyújtott újra lángot
s vitte fel az égre
az elvázott álmot,
csak a vasra vert vágy
zörrent meg a fákon
és sikoltott nagyot
a havas határon

Eltelt már azóta
jó néhány esztendő,
és a nyár még keres
igazi szeretőt,
keresi azt a fényt,
amely tisztán ragyog
s magasba emeli
a hamvas harmatot,
amely görcsöket old
sikoltó bajokon
és szűz virágot nyit
a sápadt arcokon

De ha megtaláljuk
a fénylő csillagot,
esküdünk szent békét
a szelíd szavakon,
kergessük a szitkot
háborgó habokba,
öntsük a szívünket
a tiszta forrásba,
merítsünk a fényből
mámoros illatot
és a lenge szélből
mosolygós holnapot

Gyerek voltam még

Gyerek voltam még
és csókot szórt a rét,
mikor ágyúfüstöt pörkölt
fölöttem az ég

Csodálva néztem
és félt is a szívem,
hogy a füstös fellegekben
mi lesz majd velem

Hogy futok vissza
az álmvilágba
és hogyan repülök majd az
anyám karjába

Nem is tudom már,
mennyi volt az idő,
de fájó sebet vágott az
a sötét felhő

Még most is látom
a véres síkságot,
a meggyötört éjszakát, a
széthullott álmot

Látom még most is
a lombtalan fákat,
nincstelen embereket és
az égő házat

Szörnyű volt nézni
a szétroncsolt eget,
az imádkozó csendben a
síró könnyeket

Annyi mindent

Karácsonykor

Annyi mindent
szeretnék most
átnyújtani
néked,
csókot adni
éjnek éjén
lombfakasztó
égen,
álmodozni,
sóhajt szedni
a halk szavú
réten,
karba fogni,
szívhez kötni
mindenféle
szépet,
szerelemmel
hozzád szállni
ölelkező
szélben
és a lelked
simogatni
a mennyei
fényben

Még ugyan itt vagyok

Még ugyan itt vagyok,
de messzire látok
és titokban ott fent
leskelődni járok
Nézem, hogy a csókom
hogy simul a szádhoz,
a szerelem útja
az égi világhoz,
hogy lehetek veled
hosszú éjszakákon,
a csillagok között
ölelkező fákon
Nézem, hogy az idő
hogy szorít magához
s hullajt ki könnyedén,
mint egy futó álmot,
hogy köti lelkemet
az égi imához,
szorítja testemet
a mennyei vágyhoz
Ezért, ha majd végleg
fent leszek az égen
tudom az istentől
mire, mennyit kérjek
Tudom, hogy mi együtt
ringatjuk az álmot
és együtt viszünk fel
egy földi világot

Holdfényes éjszakákon

Holdfényes éjszakákon
sétálgatok veled
és viháncoló csókokod
öleli a szívem

Bolyongó csillagokkal
a mennyekbe szállok
és csodálkozó csendben
szerelmedre várok

Minden elfut

Minden elfut,
minden elszáll,
mint a könnyű szél,
nem marad már
a markomban
csak egy kis remény

Elfut a nyár,
elfut a tél,
mint a hulló fény,
nem ölel már
álmaimban
csak egy kis remény

Elfut a vágy,
elfut a vég,
mint a hűtlen ég,
nem csókol már
a szerelem
csak egy kis remény

Minden elfut,
minden elszáll,
mint a könnyű szél,
nem marad már
a szívemben
csak egy kis remény

Óh, uram, istenem

Óh, uram, istenem,
szentséges szerelmem,
hallgass meg engem és
halk szavú kérésem,
adjál bátorságot
és erőt is nékem,
hogy az égi fényből
hatalmasat tépjek,
hogy a fojtott csendben
üvölteni merjek
és árnyas utakról
napsugárra lépjek,
hogy karomba zárjam
az álmodó estét
és két kézzel verjem
a hitványok percét,
hogy szívből szeressem
az igazak lelkét
és csókkal csókoljam
a szent szavak csendjét

Új esztendő jött

Új esztendő jött a
holdvilágos égen
és reményt sugárzott
a fölkelő szélnek

Csillagokra rakott
lombosodó ágat
és a hajnalokra
nyíló virágszálat

Szelíd szavakat szórt
a sápadt mezőre
és tüzes szenvedélyt
a lányok ölébe

Hozott még szépséget,
madárdalt az égre
és a sóhaj csendjét
a hulló estére

Itt járt ma az őszi szél

Itt járt ma az őszi szél
és könnybe hullt a szemem,
hervadt csókot ölelt meg
a sóhajtozó szívem

A csend is csendesebb lett
az ezüstszürke fényben,
és üres fészek maradt
a síró jegenyéken

Kóbor titkok szálltak fel
a könnyű fellegekre
s a múlt idő kacagott
a fájó emlékemre

A tegnapi álmom

Fiannak

Bizony nem fogtam meg
mindig a kezed,
mikor a fájó csend
suttogott neked,
mikor csillagokon
csüngött a szemed
és szerelmes szívvel
nézted az eget,
mikor álmodoztál
csacska csodákról,
dúdoló szellőkről,
esti imáról,
mikor úgy érezted
hideg a hajnal
és fázós csókot szór
a hulló harmat,
mikor a harangszó
zengett az égen
és a szíved adtad
féltő örökségbe

Ám az idő elszállt
s hiába várom
könnyes marad már
a tegnapi álmom

Őszi dalt zeng a szíved

Imre barátomnak

Őszi dalt zeng a szíved
és dér csillog a fákon,
de markodban szorítasz
fehér hóvirágot

A letarolt égen is
a csillag csókját látod
és rózsafákra öntesz
csendes esti álmat

Szerelmedet felfűzted
a titkot hordó égre
és bátran mész a fénybe
a dúdolgató szélben

Most már csak kiáltok

Most már csak kiáltok,
nem tudok mást tenni,
nem tudok az égről
csillagokat szedni,
nem tudom felfalni
azt a sok csúfságot,
amit a csókok közt
ünnepelni látok,
amit tépni kéne
minden hazug szájról
és feledni gyorsan,
mint a szörnyű álmot

Most már csak kiáltok,
nem tudok mást tenni,
nem tudom a vétket
napfényre forgatni,
az elvadult utat
jajszókkal kirakni,
a zsarnok mosolyát
deresre csurgatni,
nem tudom a vágyat
vágy nélkül ölelni,
a hervadt szerelmet
szívemből szeretni

Most már csak kiáltok,
nem tudok mást tenni,
nem tudom a törpét
a vállamra venni,
lucskos álmaiból
igaz gyöngyöt szedni,
keserű szájából
édes kortyot inni,
nem tudok szép szaván
csacsogva nevetni,
isteni fönségén
térdre ereszkedni

Most már csak kiáltok,
nem tudok mást tenni,
de mondom, hogy ma már
földre kéne lépni,
csattogni keményen,
mint a fagyos szelek,
mint a hajnalt verő
földübörgő egek.
Nem hagyni, hogy a fény
csillagokra szálljon
és lent az erdőben
sűrű csend zabáljon

Hiszek a tavaszban

Hiszek a tavaszban,
a hajnali harmatban,
a napsugárban fürdő
orgona illatban

Hiszek a szép szónak,
az ölelő karoknak,
az egekből rám hulló
mennyei csókoknak

Hiszek az igaznak,
a nyíló virágoknak,
a társakat kereső
csengő madárhangnak

Hiszek a szívekben,
az őszi szürkületben,
a jóságot ringató
csendes szeretetben

Hiszek a szeleknek,
a könnyező hegyeknek,
a felhőkben dübörgő
isteni erőknek

Szárnyunk nőtt és mégse szállunk

Szárnyunk nőtt és mégse szállunk,
kövek között nyögve járunk,
pedig ma már nincsen láncunk,
szabad szélben száll az álmunk,
korbács sem veri a vágyat,
vérünk sem visz szalmaszálat,
nem kergetnek árulásba,
tépett rongyok csavargásba,
mégsem tudunk fölröppenni,
égen, földön átalmenni,
fölmarkolni a világot
s csinálni egy csodaálmot,
megmutatni mindenkinek,
hogy ez a kor szent is lehet,
ringathat még szerelmeket,
lepkeszárnyú könnyű csendet,
mert ha egymást átkarolnánk,
a csodát is megcsinálnánk,
fölraknánk egy magas hegyet,
ölbe kapnánk a friss szelet,
csókot szednénk rózsafákról,
napfényt kötnénk csillogásból,
bíbort bontanánk az égen
s táncra kelnék a reménnyel

Valamikor régen
A Biblia Évében

Valamikor régen,
nagyon-nagyon régen
angyalok röpködtek
a csillagos égen,
szépről szépre szálltak
s mindenkit imádtak,
ó és új szavakból
bibliát csináltak,
szóltak a szentekről,
gyarló emberekről
és az ölelkező
igaz szeretetről,
szóltak a reményről,
a harmatos égről,
a bajban szenvedő
fáradt öregségről.
Szétáradó fényben
templomokba tértek
s együtt énekeltek
isteni igéket

Mennyi sok szépség volt

Mennyi sok szépség volt
a rám hulló fényben,
arcomon kavargó
gyermeki reményben,
a csendben, a réten,
álmodozó kéjben,
szerelmet suttogó,
mámoros estékben

Mennyi sok szépség volt
a süllyedő végen,
a megvert sötétben
átölelő kézben,
a nyárban, a hóban,
a csobogó csókban,
a lágyan suttogó
sóhajtozó szóban

Mennyi sok szépség volt
a parázsló tűzben,
az égen átfutó
viharos időben,
a télben, a szélben,
a zsibongó vérben,
a széthullott földön
füstölgő reményben

TARTALOMJEGYZÉK

Milyen tüzes az ég
Ki tudja, mi lesz itt?
Meddig kell még várni?
Mennyi mindent tennék
Oly sokat töprengtem
Szép szóval köszönöm
Milyen szomorú volt
Hull a sárga levél
Jó, hogy megnyugtatsz
Lassan ereszkedik
Álmodozó szép szerelem
Száguld a szabadság
Neked adok álmot
Mikor lesz a szépnek
Talán emlékszel még
Megint elmúlt egy év
Hol vannak már
Ahogy az este
Annyiszor sírtam már
Szeress, hogy szeressek
Alig van már levél
Ki tudja, merre halad

Elhordja az idő
Szikrázó csillagok közt
Úgy rohant felénk
Sírodnál most, hogy megálltam
Álmaimban még oly sokszor
Olyan jó emlékezni
Véres vihar veri
Sok- sok év eltelt már
Egy percre álltam meg
Elhallgatott a csend
Csak a csend maradt már
Meddig fut fel a fény?
Nem tudom még
A nap fényét
Veled vagyok
Szíved akkor állt meg
Nem tudom, hogy fölszállok-e?
Nagyon régen volt már
Gyertyafény világít
Tiszta ember volt
Nem vagyok egyedül
Szeresd a hazádat!
Egy vörös márványkő
Mihez kössük vágyainkat?

Azt álmodtam, hogy az éjjel
Régen elmentél már
Még egyszer ölelj meg
Nem vagy mindig kedves
Aki bántott, ne sajnáljon
Mennyit ábrándoztam
Talán akkor voltunk
Tudod-e meddig szól?
Az októberi szél
Gyerek voltam még
Annyi mindent
Még ugyan itt vagyok
Holdfényes éjszakákon
Minden elfut
Óh, uram, istenem
Új esztendő jött
Itt járt ma az őszi szél
A tegnapi álmom
Őszi dalt zeng a szíved
Most már csak kiáltok
Hiszek a tavaszban
Szárnyunk nőtt és mégse szállunk
Valamikor régen
Mennyi sok szépség volt

EDDIG MEGJELENT VERSKÖTETEIM

Miért mondd?

Debrecen, 2000

Kigombolnám fázós szívem

Debrecen, 2001

A fecsegő vízparton

Debrecen, 2002

Szépséges fatornyok

Debrecen, 2002

A csillagparipák

Debrecen, 2002

A meghajszolt szerelemben

Debrecen, 2003

Esti Könyörgés

Debrecen, 2003

Az ezüsthajú égen

Debrecen, 2003

Őszi fények

Debrecen, 2004

Tépázott gyönyörben

Bényi Árpád rajzaival

Debrecen, 2005

Égig érő puha csendben

László Ákos rajzaival

Debrecen, 2005

Lassan hull a hervadás

Cs. Uhrin Tibor rajzaival

Debrecen, 2005

Csak a harmat kacag

Vincze László rajzaival

Debrecen, 2006

Nyárvégi estéken

Bényi Árpád,

László Ákos,

Cs. Uhrin Tibor,

Vincze László rajzaival

Debrecen, 2006

Fehér fényt csiholok

Debrecen, 2007

Holdszóval ölelkezik

Józsa János,

László Ákos,

Cs. Uhrin Tibor,

Vincze László rajzaival

Debrecen, 2008

Szép szóval köszönöm

Debrecen, 2009

Hetven vers olvasható ebben
a kis kötetben. Ők szólnak most
rólam, helyettem, ők mondják
el, mi történt velem, mi bántott,
minek örültem, mi dobogtatta meg
igazán a szívem.

Akár összegzés is lehetne ez a
verskötet, hiszen mögöttem van
már az élet nagyobbik fele.

Nem tudhatom, hogy születnek-e
még álmodozó sorok és
lesznek-e még alkony után
csókot szóró hajnalok.